

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	7615220509
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7615220509.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom v Zugu, Alpenstrasse 2, Švajčiarsko, zastúpenej JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom v Bratislave, Mýtna 48, proti povinnej M. Y., bývajúcej v I., N.. M. X, zastúpenej JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom v Košiciach, Pollova 32, o vymoženie 6 145,02 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10 Er 1079/2015, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. decembra 2018 sp. zn. 14 CoE 223/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Oprávnenej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „exekučný súd“) uznesením z 23. júla 2018 č. k. 10 Er 1079/2015-24 I. námietky povinnej proti trovám exekúcie zamietol, II. návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 243h ods. 1 veta prvá, § 201 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a § 111 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) uviedol, že námietky povinnej proti trovám exekúcie neboli podané v zákonnej lehote a skutočnosti uvádzané v návrhu na zastavenie exekúcie mala povinná namietat' už v konaní základnom, nakoľko v exekučnom konaní sa nerozhoduje o dôvodnosti nároku, ktorý bol predmetom základného konania. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnej doručené 19. januára 2016, 14-dňová zákonná lehota na podanie námietok uplynula 2. februára 2016 a námietky povinnej proti exekúcii boli podané na poštovú prepravu 17. októbra 2017. Ako exekučný súd zdôraznil, z pripojeného spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 20 C 96/2013 zistil, že exekučný titul bol povinnej riadne doručený 16. apríla 2015 do vlastných rúk (doručenka nachádzajúca sa v spise), povinná bola riadne poučená o možnosti podať proti platobnému rozkazu odpor, rovnako bola poučená o lehote, v ktorej tak môže urobiť. Vzhľadom na uvedené exekučný súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené dôvody na zastavenie exekúcie a exekučné konanie je vedené na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie povinnej uznesením z 31. decembra 2018 sp. zn. 14 CoE 223/2018 uznesenie exekučného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu povinnej na zastavenie exekúcie s poukazom na § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil; rozhodol tiež o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil so záverom exekučného súdu, že v exekučnom konaní nie je možné preskúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutia ani prihliadať na námietky povinnej, ktoré mala a mohla uplatniť v základnom konaní. Ako odvolací súd zdôraznil, v predmetnej veci povinná neuviedla žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo potrebné exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku a takéto okolnosti nezistil ani odvolací súd. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala povinná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. e/ a f/ a z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením exekučného súdu zrušil a vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie.

4. Oprávnená sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnená, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), riadne zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa C.s.p. sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak (viď § 2 C.s.p.). Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania „iným“ zákonom v zmysle § 2 C.s.p. je tiež Exekučný poriadok.

7. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

8. V danom prípade odvolací súd rozhodol 31. decembra 2018. Dovolanie, ktoré bolo podané 30. marca 2019, smeruje „proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní“.

9. Najvyšší súd dovolanie povinnej, prípustnosť ktorého je ustanovením § 202 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení od 1. apríla 2017) výslovne vylúčená, odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

10. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní oprávnenej vznikol zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. by mal rozhodnúť exekučný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola oprávnená v dovolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

12. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v dovolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

13. Dovolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C.s.p. aplikoval na rozhodnutie o

nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania oprávnenej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p., zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 453 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018, R 72/2018).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.